

BLACK HOLE SUN

REPORTAGE TÉNÉRÉ TRAVEL TROPHY

Terwijl het regenwater voor de zoveelste dag op rij langs het kinstuk van mijn offroadhelm naar binnen gutst, zet ik luidkeels de nineties hit van de Amerikaanse rockband Soundgarden in: *Black Hole Sun, won't you come and wash away the rain?! Een mens moet wat om de moed erin te houden...*

Tekst Stefaan Buyze Fotografie Greg Vandevyver, Stefaan Buyze

Honderdvijftig deelnemers hebben zich ingeschreven voor deze tweede editie van de Ténéré Travel Trophy, die ons via Duitsland, Oostenrijk en Slovenië naar Kroatië zal leiden. Met een deelnameprijs van net geen duizend euro blijft de vijfdaagse een bijzonder aantrekkelijk avontuur.

Twee derden van het deelnemersveld bestaat uit nieuwkomers, dat van de honderdvijftig deelnemer er zestig tussen de twintig en veertig jaar jong zijn is een heel fijne vaststelling; leuk dat de jeugd dit avontuur apprecieert. Allemaal op een Yamaha Ténéré, en niemand op een standaard exemplaar. Iedereen heeft wel iets aan zijn of haar motor veranderd om 'm beter voor te bereiden op het avontuur, al was het maar een eenvoudige valbeugel monteren. Tot een Oostenrijker die de hele accessoirescatalogus ertegenaan heeft geschroefd, er zijn er altijd die moeten overdrijven...

OUDE BEKENDEN

We troepen weer samen met het West-Vlaams gezelschap, waarvan Koen Claeys en Olivier Verhaeghe vorig jaar ook al deelnamen. Nieuwkomer Yves Everaert werkt in een autogroep waar hij verantwoordelijk is voor alle elektronica en digitale toepassingen, ideaal als we de weg kwijt raken in de instellingen van de Garmin. Koen is Yamaha-dealer wiens kennis van pas komt als mijn handvatverwarming een eigen leven gaat leiden en zoveel hitte afgeeft dat ik amper mijn stuur kan vasthouden. Olivier werkt in het sanitair en kan gepassioneerd praten over Japanse wc's, hopelijk zullen we die ervaring niet moeten aanspreken als een of ander Kroatisch gerecht onze darmen in de knoop legt. Hoewel we geen gewoontedieren zijn hebben we toch afgesproken om weer samen te rijden, simpelweg omdat we weten wat we aan mekaar hebben en omdat geen van ons vieren last heeft van een overmaats ego.

KLETSNAT

Vorig jaar bracht de Ténéré Travel Trophy ons van Parijs tot de Spaanse Pyreneeën, over behoorlijk uitdagende routes. Voor de 2024-editie werden ons makkelijkere etappes beloofd, al beslis je nog altijd zelf: ben je het hotsen en botsen over de allroadroutes eventjes beu of kan je wel een dagje rust gebruiken, dan kan je simpelweg opteren voor de pure wegroutes. Deze TTT start in Altendorf, in de buurt van München. Drie weken geleden stond de camping nog blank en volgens de weersvoorspellingen gaan we een kletsnatte motorweek tegemoet. Beginnen doen we dus rustig, met een aantal workshops en een behendigheidsparcours op het crosscircuit van Monheim. Het zijn ideale opwarmertjes voor wat komen gaat, ook al zijn delen van het crossparcours in de ochtend ontoegankelijk wegens te drassig. Ik arriveer zelf pas na de middag omdat ik in de ochtend nog de streek rond Dillingen an der Donau heb verkend. Met een extra koffiepauze in het geseculariseerde klooster van Thierhaupten heb ik nog geprobeerd om wat tijd te rekken, hopen dat de strakke wind het crossparcours een beetje zou hebben opgedroogd tegen dat ik er aankom. Het blijkt geen slechte strategie, want de proeven die deze ochtend nog afgesloten waren kan ik nu wel probleemloos rijden. >>

“Met een extra koffiepauze heb ik nog geprobeerd om wat tijd te rekken, hopen dat de strakke wind het crossparcours een beetje zou hebben opgedroogd tegen dat ik er aankom.”

PUBERS

Zorgde beroepswereldreiziger Nick Sanders vorig jaar voor de vrolijke noot, dan hebben de organisatoren dit keer niemand minder dan

Pol Tarrés ingevlogen.

De Spanjaard was een meer dan verdienstelijke trial- en endurorijder, sinds hij op een zwaar aangepaste Yamaha Ténéré 700 aan Extreme Enduro-

wedstrijden deelneemt kent iedereen hem van de YouTube-filmpjes waarin hij zijn ongelooflijke motorbeheersing etaleert.

Na de demonstratie storten we ons als een zwerm pubers op Tarrés, allemaal willen we een handtekening scoren waarna we ons even enthousiast op het Weizenbier en de Schweinsbraten storten. Met een stevige pint en een nog steviger maaltijd sluiten we de eerste dag in stijl af bij het kampvuur. Onder het getokkel van de regen op mijn tent val ik in slaap, alvast dromend van de adembenemende

panorama's van de Grossglockner Hochalpenstrasse...

WOEST

Helaas zal het bij dromen blijven, besef ik wanneer de zichtbaarheid zich de volgende ochtend beperkt tot minder dan twee meter. We proberen het kleine rode ledlichtje van een andere Belgische deelnemer te volgen ... tot dat plots verdwijnt. Is de man in een ravijn gekukeld, hebben we hem voorbij-gestoken zonder dat we het gemerkt hebben of is hij ons te snel af, Joost mag het weten.

Terwijl we dapper verder ploeteren merk ik een even dappere fietser te laat op en moet ik alles dichtknijpen, inclusief mijn billen. Dit is verdomd gevaarlijk, maar met vijfhonderd kilometer voor de boeg is stoppen en beter weer afwachten geen optie. En zo'n sneeuwmuur van twee meter mag er dan wel woest uitzien op de foto, voor het moreel is het allemaal iets minder. Gelukkig zijn er nog zeker-heden in het leven, zoals: bergen zijn de wispelturigheid zelve. Plots komt in een van de zesendertig haarspeldbochten de zon weer

tevoorschijn en krijgen we kurkdroog asfalt voor de goudkleurige wielen. Hoog tijd om mijn nieuwe Dunlop Trailmax bandjes eens lekker rond te rijden, want wat een grip bieden deze rubbers (een volledige product review vind je op p.122)! Met de crosslaarzen goed naar achteren op de stepjes slijp ik de antennes bij op het Heilige Grossglockner-asfalt. Aangekomen aan de Faaker See, thuisstad van Europa's grootste Harley-Davidson treffen, zetten we in recordtempo de tenten op. Blijkbaar hebben de weergoden even genoeg van al die

tweewielers hier, want een eindeloze stortbui zet in geen tijd de camping volledig onder water. Hier is geen redding meer aan en alle Ténéré Travel Trophy-deelnemers worden geëvacueerd naar omliggende hotels ... behalve die paar idioten die tegen beter weten in volharden in de boosheid, waaronder ikzelf en een paar anderen die de volgende ochtend hun kletsnatte boeltje samenvouwen. Wijselfik besluiten we alvast om vanavond toch ook maar voor een hotel te kiezen. >>

GRIJS EN GROEN

Antitank kraaienpoten van Cockerill-staal maken duidelijk dat we Oostenrijk inruilen voor Slovenië, militaire artefacten die herinneren aan het Rode Gevaar dat de Oostenrijkers wilden tegenhouden uit het voormalige Joegoslavië. Op de Wurzenpas blaast de rijwind op weg naar het meer van Bled onze motorkleren droog. We rijden een andere wereld binnen, de namen op de richtingaanwijzers leggen onze tong in de knoop en de grijze, inspiratieloze architectuur schreeuwt communisme. Gelukkig biedt de uitbundig groene natuur het nodige tegengewicht. Bij de zoveelste stortbui hernoemen creatieve deelnemers het evenement tot TénéRAIN Travel Trophy, een ander merkt op dat er weinig stof te happen valt en ik zing luidkeels Soundgarden terwijl de handvatverwarming er de brui aan geeft. Bos in, pad uit, berg op en af, stukje asfalt, desolaat, kletsnat. Na uren in de gutsende regen hebben ook de gelukkigigen met een regenpak het water inmiddels via de nek helemaal naar hun bilnaad voelen afdalen. De eerlijkheid gebiedt me toe te geven dat de moed stilaan het regenwater in onze schoenen gaat vergezellen.

In zulke omstandigheden rijden, het vreet energie. De zin om te stoppen om ergens te eten is er niet, ik heb trouwens ook geen eettent gezien en behelp me dan maar met een notenreep. We stoppen om een deelnemer die een bocht miste uit zijn benarde situatie te bevrijden. De schakelstang van zijn motor is gebroken, hij zal de rest van de etappe in één versnelling afwerken.

ROBIN HOOD

We rijden tot aan het dichtste punt tussen de toeristenbussen en negeren even de parkeerwachter om ons te vergapen aan het grootste grotkasteel ter wereld: de Predjama-burcht. Gebouwd tijdens de middeleeuwen zowat halfweg een 123 meter hoge rotswand is het kasteel via een stelsel van geheime gangen verbonden met een grottencomplex negen kilometer verderop. Daarin verscholen zit een waterbron, een voorraadkamer en gangen die de lokale Robin Hood, een zekere ridder Erasmus, naar de vrijheid loodsten. Even schuilen in de grot klinkt aantrekkelijk, maar we hebben geen keuze: doorweekt stappen we terug op de motor ... om de laatste allroadpaden alsnog onder een lekker zonnetje af te werken.

Rond de plassen slalommen heeft geen enkele zin meer, man en machine zitten toch al helemaal onder de blubber. We arriveren als eersten op de prachtige camping en ik hang meteen alle was te drogen, de TénéRé 700 is naast een fantastische motor ook een efficiënt droogrek. Een nieuwe hoosbui maakt echter al snel een einde aan het droogproces en verandert de binnentent in een Camelbak met tweehonderd liter inhoud. Ik besluit wat warmte te halen aan de barbecue, waar de vrouw des huizes me aanspreekt: "U heeft weinig politie gezien? Wij regelen onze zaken hier zelf, wij hebben wapens. We hebben niet veel om van te leven, maar dat maakt ons creatief. Op ons domein staat alles op wielen, zo voldoen we aan alle Europese regelgeving. Hoe meer regels, hoe meer kansen voor de muizen om er gaten in te vinden. Een groene partij is er niet in Slovenië omdat we zelf zorgen dragen voor de natuur. De natuur is onze bondgenoot om te kunnen overleven." Het verhaal laat niks aan duidelijkheid te wensen over en ietwat verward verlaat ik de warmte van de gloeiende houtskolen en schuif aan voor een hartverwarmend en rijkelijk buffet.

OORLOGSGEBIED

De volgende dag krijgen we te maken met een ander interessant stukje folklore. Een Kroatische kapelaan zit al van s 'middags aan het bier en is inmiddels overgeschakeld op kruskovac, een eeuwenoude kruidenlikeur. Vanuit het niets beslist hij dat de koffiestop van de TTT-organisatie hier vandaag dan toch niet gratis mag staan en vraagt 150 euro standgeld. In ruil schrijft hij wel netjes een goddelijk reċuutje. Eens het geld geïncasseerd is, wordt de man een pak vriendelijker en krijgen we zelfs inzage in de kookpot. De witte bonen, paprika, salsiccia (worst met venkelkruid) en pancetta pruttelen tot de avond zal vallen voor het volksfeestje dat zal plaatsvinden aan de oude abdij. Dit is een bijzondere streek... Die er trouwens stevig inhakt. Kroatië en Slovenië riepen na het uiteenvallen van het communistische Joegoslavië in 1991 de onafhankelijkheid uit. De Slovenen bekwamen hun onafhankelijkheid na tien dagen oorlog, in Kroatië zou de strijd meer dan een jaar woeden en diepe wonden slaan.

Over de hele TTT-route liggen verlaten huizen, de kogelinslagen zijn nog niet weg geplamuurd en zwartgeblakerde muren duiden op brandstichting. Tweewoonsten waarbij de ene helft uitgebrand staat te verkommen en de andere helft bewoond én piekfijn onderhouden is. 'Wie heeft eigenlijk wie verraden', bedenk ik me.

“Bij de zoveelste stortbui hernoemen creatieve deelnemers het evenement tot TénéRAIN Travel Trophy, een ander merkt op dat er weinig stof te happen valt en ik zing luidkeels Soundgarden.”

Times are gone for honest men, spoken de lyrics van 'Black Hole Sun' nogmaals door mijn brein. De talrijke verwijzingen naar de burgeroorlog omhullen de natuurpracht en het oneindige trailrijden met een pijnlijke laagje. Het lijden van de mensen is hier nog zo aanwezig dat je er als buitenstaander niet onbewogen bij kunt blijven.

REDELIJKE TOL

Over de ringweg verlaten we Ljubljana en

via een zwevende afrit dalen we af naar het historische vissersdorp Bakar, wat letterlijk 'koper' betekent. De kopermijn is leeg en de tonijnvangst is ook niet meer wat het geweest is. In een klein cafeetje worden sardientjes schoongemaakt voor de lunch, we genieten van de eerste koffie op een zonovergoten terras. De route van vandaag is een mix van asfalt en offroad langs de Adriatische kust. De vergezichten en de talrijke dorpjes nodigen uit om de route te verlaten en met zicht op zee een pizza te laten aanrukken. Sinds de Kroaten met de euro betalen zijn de prijzen flink de hoogte in geschoten, de benzine is soms duurder dan bij ons. Aan een tolpoortje komen we er gelukkig met een bescheiden zestig eurocent van af. Ik betaal met een stuk van één euro, het wisselgeld gun ik de poortwachter. Voor een heerlijke espresso betaal je een euro, afhankelijk van het café kost een halve liter bier tussen de twee en de vier euro. Op de campings betaal je het meest voor je drank. Logisch, de vraag is er het grootst en het aanbod klein. Zo gaat dat overal ter wereld. >>

SNEEUWMUIS

Het Nationaal Park Sjevni Velebit bestrijkt 2.200 vierkante kilometer en ligt op 700 meter hoogte tussen de Adriatische Zee en de Vratnik-pas. Het park is door Unesco beschermd omwille van zijn biosfeer. Het advies om nergens te lang te stoppen zorgt wel voor enige onrust. In het park stikt het van de lynxen, wolven en bruine beren. Als we dan toch een opmerkelijk dier moeten tegenkomen vandaag, dan liever een Balkansneeuwmuus. Het laatste stuk van de etappe is van een ongeziene schoonheid. De vergezichten doen ons naar adem happen en de zon verwarmt de zielen. Terwijl we al dat moois in ons proberen op te nemen, staat op de camping de goulash al uren te pruttelen op een houtvuur.

Eco-camping Rizvan City ligt ingeklemd tussen heuvels die de wolken gevangen houden. Waarop die er niks beters op vinden dan hun nattigheid over onze toch al doorweekte spullen uit te storten...

“De 22 meter hoge Krčić-waterval - goed voor tongverstuiking nummer één - gaat over in de Krka-rivier - waarmee je tongverstuiking nummer twee ook meteen beet hebt.”

KRČIĆ-WATERVAL

De volgende dag rijden we door een vallei en krijgen de nattigheid van boven, onder, links en rechts over ons uit gekieperd. Vreemd genoeg deert het ons niet meer. Sterker zelfs, we beginnen er plezier in te vinden. De tweeëntwintig meter hoge Krčić-waterval (goed voor tongverstuiking

nummer één) gaat over in de Krka-rivier (waarmee je tongverstuiking nummer twee ook meteen beet hebt). Omdat we achtervolgd worden door een gitzwarte wolk is er weinig tijd om van het indrukwekkende schouwspel te genieten.

Orgelpunt van de dag is de passage aan het ‘oog van de aarde’, de bron van de Cetina-rivier die 105 kilometer verder uitmondt in de Adriatische Zee.

De diepte van 115 meter zorgt voor ijskoud water,

maar maakt de verschillende tinten blauw en groen intenser terwijl de ovalen vorm doet denken aan een drakenoog. Het lijkt wel alsof we vanuit de aarde worden aangestaard. Een Spaanse, luidruchtige en stevig gevormde influencer duikt het water in, waarbij ik stiekem hoop dat het drakenoog even knipoogt. Helaas. >>

ONTZET

De stad Knin, vlakbij de Bosnische grens, heeft een indrukwekkend fort uit de negende eeuw en stond lang bekend als 'de poort naar Dalmatië'. De stad speelde een sleutelrol in de onafhankelijkheid van Kroatië en werd in 1990 tijdens Operatie Storm door Franjo Trudman bevrijd van de Serviërs. Trudman werd trouwens de eerste president van het onafhankelijke Kroatië. De bevolking van Knin halveerde tussen 1991 en 2001, de kerkhoven blinken van de jonge marmeren zerken. Aan een verlaten huis houden we halt: 'Drago (39), Nevenka (32), Slobodan (11), Goran (5)' lezen we op de gedenkplaat. Boven de plaat wappert fier de Kroatische vlag. Met z'n vieren staren we sprakeloos en ontzet naar dit intrieste beeld. Zwaar aangeslagen rijden we verder, in de hoop dat de rijwind ons op andere gedachten zal brengen.

WATER EN BIER

Na acht uur gevangenschap in doorweekte crosslaarzen komen mijn pijnlijke voeten helemaal wit tevoorschijn op de camping. Zo snel ik kan zet ik de tent op en hang de Ténéré World Raid vol natte en muffe kleren. Er is zon, een duik in het kunstmatig aangelegde Peruca-meer moet het moreel opkrikken. Een klooster en enkele dorpen zijn opgeofferd voor de aanleg van een stuwmeer en waterkrachtcentrale. Als de waterstand laag is priemt het klooster boven het wateroppervlak. Dat wij niks van bebouwing boven het wateroppervlak zien uitsteken, had je vermoedelijk al verwacht. Herboren stap ik uit het meer en samen met mijn reisgenoten vlieg ik in de halveliters. We realiseren ons dat het de voorlaatste avond is.

WEG MET DE PRINCIPES

Als kind leerde ik bij het bergbeklimmen dat je stopt en dan pas rondkijkt naar de omgeving, wandelen en tegelijk rondkijken is levensgevaarlijk. Hetzelfde principe hanteer ik bij het motorrijden, waarbij mijn redenering is dat je maar beter het gas er flink op houdt als je toch niks van de omgeving kunt zien. Compleet kromme logica natuurlijk, en de laatste dag laat ik mijn principe met de glimlach varen. Het is de enige dag dat de zon non-stop de machtige rit kleurt.

“De Ténéré Travel Trophy is veel meer een reis dan een rally, voor veel deelnemers is het een basiscursus ‘hoe ga ik op wereldreis’.”

We smachten naar warmte en rust, willen vooral nog zoveel mogelijk absorberen van alle kruidige geuren van dit bijzondere land en doen het daarom rustig aan. De route voert ons over smalle haarspeldbochten en bruinkeurde offroad paden, terwijl de slagschaduw van de wieken van de windturbines voor een bijna hypnotiserend effect zorgen. Meermaals moeten we uitwijken voor een slang die over het hete asfalt kronkelt. *Sometimes, far too long for snakes*, het lijkt wel alsof de tekst van 'Black Hole Sun' me elke dag een paar zinnen cadeau doet. De Balkan zweepslang, gladde slangen en de giftige zandadder maken deel uit van de rijke Kroatische natuur.

Een van die gladjakkers vindt de tent van een deelnemer de ideale plek om de nacht door te brengen. Akelig.

WINNETOU

Als we de laatste bergpas voorzichtig afdalen passeren we zonder dat ik het beseft de filmlocaties van Winnetou en Old Shatterhand, mijn jeugdhelden. Via een rammelende ijzeren brug bereiken we de laatste kampeerplek in Muskovci, waar de Zrmanja-rivier met zo'n kracht uit het Velebit-gebergte komt gedonderd dat er een kloof met veel watervallen ontstond.

Ik gooi mijn motorkleren in de roltas en duik het ijskoude water in. De campinguitbaters moeten improviseren want 150 hongerige, maar vooral voldane deelnemers gooien zich op het Kroatische barbecuebuffet.

De Ténéré Travel Trophy is veel meer een reis dan een rally, voor veel deelnemers is het een basiscursus 'hoe ga ik op wereldreis'. Dat de Ténéré Travel Trophy de ideale leerschool is bewijst de man die vorig jaar deelnam om zijn Kaap-tot-Kaapreis voor te bereiden. Hij doorkruiste op zijn Ténéré 29 Afrikaanse landen. Ben je bijna met pensioen, ga je voor een sabbatical of heb je je bedrijf verkocht, dan lonkt de wereld. Zit je nog niet in deze fase dan proef je lekker mee van de amicale sfeer, besef je nog eens hoe multi-inzetbaar de Ténéré's zijn en is slapen op een opblaasmatje meer nostalgie dan je eigenlijk zou willen... ■

Meer info: teneretravel trophy.com